

[Alfred Jensen.]

af skatteydere, det er den store flok, det er dem, finansministeren hovedsagelig får sine penge fra, det ved jeg meget vel; men det var jo her, der skulle sættes ind med lettelser. Det har man ikke gjort.

Der er kommet lettelser og lempelser, men det har været gennem forsikringspræmier, opsparingspræmier o. s. v., lettelser, som alle kun kunne opnås af dem, der har mere end fra hånden og i munden, lempelser, som hovedsagelig kommer dem med de store indkomster til gode, og det var ikke udelukkende den lille mand, man hjalp herved. Derfor er det, vi den ene gang efter den anden har rejst spørgsmålet om virkelig at sætte ind for at lempe beskatningen af mellemindkomsterne, og det spørgsmål bør løses nu i forbindelse med ligningsloven. Man kan selvfølgelig også klare det ved opstillingen af selve skatteskalaen.

Den højtærede finansministers begrundelse for, at der ikke sker nogen ændring nu, er jo, at han vil vente og se, og jeg ved ikke, om denne udskyden ikke kan komme til at resultere i, at der ikke bliver givet nogen lempelse. Nu vil jeg nok tro, at presset for skattelettelse er så omfattende og så kraftigt, at ministeren bliver nødt til ikke alene at henholde sig til, at han har udtalt sig i så henseende i Holte, men at han også er villig til at se på spørgsmålet om lettelse.

Jeg kan ikke give ministeren ret i, at de 200 mill. kr.'s overskud, som han taler om for det kommende år, skulle være grænsen for, hvad man kan give i skattelettelse. Det kan ikke være rigtigt. Der må være andre muligheder. Det, der først og fremmest interesserer os, er, at man giver en lettelse i beskatningen for almindelige arbejdere, tjenestemænd og funktionærer, og det vil sige dem, som ligger i intervallet fra 4 500 kr. op til 15 000-17 000 kr. Det er her, der skal sættes ind; det er her, lettelsen skal gennemføres.

I øvrigt vil jeg gerne erindre om, at der var ingen af ordførerne, der talte om tekstilskatten i anden omgang. Ministeren gik også uden om det. Det kan han selvfølgelig gøre med velberåd hu, eftersom han har sagt, at han ikke ville gå med til at ophæve den, men jeg forstod på oppositionen, at den var interesseret i at sætte ind her.

Det undrer mig, at finansministeren ikke talte om sociale foranstaltninger; jeg rejste spørgsmålet om de arbejdsløse, om besparelsen på 50 mill. kr. i indeværende år, og jeg gav udtryk for, at jeg mente, at man ikke burde spare på dette område, men i kraft af de mindre udgifter, man nu får som følge af den stigende beskæftigelse, gøre noget for at sikre en virkelig forbedring af de arbejdsløses understøttelsesforhold. Det talte ministeren ikke om. Han berørte heller ikke spørgsmålet om de gamles stilling. Jeg håber ikke, det betyder, at det, han har sagt i Holte, var mundsvejr eller refereret forkert. Jeg håber, at det var udtryk for, at spørgsmålet om noget til de gamle vil blive taget op til løsning, således at også de gamle får penge mellem hænder, der rækker til mere end et symbolsk indkøb.

Ministerens gjorde opmærksom på, at jeg havde anvendt et forkert tal for arbejdsløsheden sidste år. Det erkender jeg, men det er ikke, fordi jeg har søgt andre steder hen for at finde tallene end netop i det statistiske materiale. Jeg beklager at have sagt 58 000 i stedet for 68 000, men jeg forstår også godt, hvorfor ministeren ville have fremhævet den store ledighed sidste år. Det var for at vise, hvor mange flere der er kommet i arbejde siden sidste år. Det har jeg ikke noget imod at man fremhæver; også for os er det en glædelig ting, at der er kommet 22 000 flere i beskæftigelse — efter det, der foreligger af talmateriale, skal det jo være et sådant antal. Men det bortforklarer ikke, hvad jeg sagde, og det var, at der stadig væk er alt for mange arbejdsløse, og at der sommeren igennem i det, som jeg kalder yderområderne, Nordjylland, Vestjylland og i og for sig også på Sydhavsværnerne, har gået uforholdsmæssigt mange arbejdsløse — og arbejdsløse, der kunne trænge til en hjælpende hånd. Det nytter ikke noget, at man glæder sig over, at 22 000 er kommet i arbejde, hvis der stadig i disse egne er tusinder og atter tusinder, der søger efter arbejde, der ikke har til det daglige, og det er jo det, jeg har påpeget. Det er derfor, jeg har sagt, at det er ikke tilstrækkeligt med de beskæftigelsesforanstaltninger, vi har; det er ikke tilstrækkeligt med de egnsudviklingsplaner, der er lagt frem; der må mere til.

Jeg gjorde desuden opmærksom på, hvad